

Список використаних джерел:

1. Муравйов В. Європейське право: правова категорія, доктрина, наука. *Європейське право*. К., 2012. № 1. С. 11-22.
2. Акуленко В. І. Співробітництво держав СНД у сфері правонаступництва, збереження і повернення культурних цінностей. *Право України*. 2012. № 3-4 С. 194-209.
3. Віднянський С. В., Мартинов А. Ю. Об'єднана Європа від мрії до реальності. Історичні нариси про батьків-засновників Європейського Союзу. Київ: Вид-во Києво-Могилянська академія, 2011. 395 с.

РОЩИН Георгій,

здобувач вищої освіти четвертого курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

НАГОРНА Олена,

старший викладач кафедри цивільного права та процесу Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРИНЦИПИ ТА ПРЕДМЕТ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА

Сфера господарювання є надзвичайно складною системою, що вимагає комплексного регулювання з урахуванням інтересів різних категорій осіб: суб'єктів господарювання, їх об'єднань, споживачів, найманих працівників, територіальних громад, держави, а також міжнародних організацій. Комплексне та збалансоване врахування їх інтересів спроможна забезпечити лише держава, використовуючи відповідні важелі. Одним із таких важелів є господарське право.

У сучасний період господарське право розглядається в залежності від підходу як галузь права, галузь законодавства, наука або навчальна дисципліна.

Як галузь права господарське право базується на нормах господарського права для регулювання господарських відносин у процесі здійснення господарської діяльності; як галузь законодавства – це сукупність правових норм, які регулюють суспільні відносини у сфері управління економікою; натомість як навчальна дисципліна – це наука, основним змістом викладення якої є основні засади господарської діяльності, процесів приватизації, підприємництва, кредитно-банківських відносин, майнових основ господарювання та податкової політики суб'єктів, особливостей правового регулювання в окремих галузях діяльності тощо. [2]

Фінансово-правові норми як правила поведінки, що встановлюються державою, знаходять своє відображення в юридичних правах та обов'язках фізичних і юридичних осіб.

Зміст фінансово-правових норм складають правила поведінки, що виникають у процесі господарської діяльності держави та забезпечують раціональне використання матеріальних, трудових і фінансових ресурсів; цивільно-правові норми регулюють відносини між суб'єктами господарської (підприємницької) діяльності.

Господарське право, як і будь-яку іншу галузь права, можна визначити, насамперед, за предметною ознакою, тобто за сукупністю суспільних відносин, що регулюються нормами господарського права.

Новизна здійсненої в Україні кодифікації господарського законодавства обумовила виникнення цілої низки проблем, пов'язаних із визначенням предмета господарського права. Деякі із цих проблем стосуються визначення відносин, що виникають у процесі здійснення господарської діяльності. Між тим, їхнє належне визначення має істотне значення як для практики правозастосування, так і для цілей удосконалення господарського законодавства.[2]

В основі правового регулювання господарської діяльності (господарських відносин) лежать певні принципи або вихідні початку. Такі принципи прямо закріплюються в Конституції та інших законодавчих актах України або впливають з проведеної державою економічної політики. Вони повинні враховуватися відповідними органами при підготовці та прийнятті відповідних нормативних правових актів.[3]

До числа основних принципів правового регулювання господарської діяльності (господарських відносин) можна віднести наступні принципи:

- 1) державне регулювання господарської діяльності;
- 2) різноманіття форм власності і господарювання;
- 3) свобода господарської діяльності;
- 4) самостійність суб'єктів господарської діяльності;
- 5) недопущення монополізації господарської діяльності та розвиток конкуренції;
- 6) забезпечення прав суб'єктів господарської діяльності та їх рівний захист з боку держави.

Отже, центральне місце у системі правовідносин посідають господарські відносини, які регламентуються нормами господарського права та націлені на регулювання діяльності суб'єктів права щодо виробництва товарів, виконання робіт або надання послуг, а також здійснення владного управління цією діяльністю.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV.URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>.
2. Вінник О.М. Господарське право : навчальний посібник. К., 2016. С.88-90, 94,97.

3. Гелич Ю. О. Щодо питання про вдосконалення господарського законодавства 34+країни. *Право і суспільство*. 2014.С. 13-15.
4. Горбова Н. А. Господарське право України: навч. посібник. Мелітополь: Однорог Т. В., 2019. 126 с.

РУБАН Анна,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців для
органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЗАХИСТ ПОРУШЕНИХ ПРАВ ГРОМАДЯН ЄВРОПЕЙСЬКИМ СУДОМ З ПРАВ ЛЮДИНИ

В сучасному світі питання захисту прав і свобод людини та громадянина відіграє важливу роль у зовнішній та внутрішній політиці кожної держави. Кожне право людини, яке прямо передбачено законодавством є соціальною та політичною гарантією, на яку ніхто не має право посягати.

Але, на жаль, все більш частіше державами світу порушуються права людини, які закріплені на законодавчому рівні, тобто ті, що підлягають захисту. Зокрема, до них належать: право на життя, право на вільне пересування, право на свободу, право на недоторканість особистості, і т.д.

Після підписання та ратифікації Україною «Конвенції Про захист основоположних прав та свобод людини», вона зобов'язалась, що «Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна» ч.4 ст. 55 Конституції України.[1]

Під розумінням «використання всіх національних засобів» слід розуміти, що громадянин звертався із заявою до всіх судових інстанцій в державі, в тому числі і до касаційної - Верховного суду. [2] Саме розглядом справ щодо порушення прав людини після використання всіх національних засобів і займається Європейський Суд з прав людини.

Під час розгляду справ Суд користується Конвенцією та Протоколами до неї, і розглядає питання щодо порушення прав передбаченими лише в цих